

- četba Písma svatého po dobu alespoň půlhodiny
- modlitba růžence, křížové cesty nebo Korunky k Božímu milosrdenství s prosbou Boha o ukončení epidemie, úlevu pro nemocné a spásu zemřelých
Plnomocné odpustky může získat také věřící, který se v bezprostřední blízkosti smrti ocitne bez možnosti přijmout svátost pomazání nemocných a viaticum. V tomto případě se doporučuje uctít ukřižovaného Ježíše nebo kříž.

Videokázání

na stránkách proboštství <http://www.proboštstvi-jh.cz/> naleznete promluvy k nedělnímu evangeliu nahrané přes youtube.

Kázání ke čtení

Promluvy v psané podobě jsou k dispozici na týchž stránkách pod záložkou „kázání“, podobně jako farní zpravodaj.

Otevřený kostel

Otvírací doba proboštského kostela pro individuální modlitbu zůstává stejná, tedy od úterý do soboty 16.00 – 17.00 hod. a v neděli 10.00 – 11.00 a 14.00 – 15.00 hod. V době otevřeného kostela je možnost sv. zpovědi. Prosíme o dodržování přiměřených rozestupů mezi návštěvníky.

Svaté přijímání

bude nově rozdíleno v době otevření kostela u bočního oltáře sv. Jana Nepomuckého (vpravo u křtitelnice) a to vždy po čtvrt hodinách, aby se se zabránilo případné kumulaci zájemců.

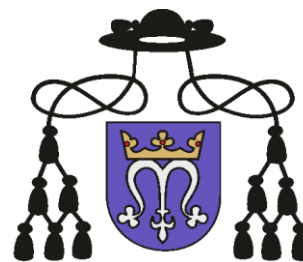
Podpora pro Nepomucenum

Chtěl bych požádat všechny farníky o modlitbu za českou bohosloveckou kolej v Římě - Nepomucenum. Jsem v kontaktu s jejím spirituálem P. Tomášem Roulem a v italské situaci, která je nesrovnatelně horší, než ta naše, je spolu s ostatními představenými a studujícími vděčný za každé povzbuzení a modlitební podporu. Vzpomeňte na ně prosím například při adoracích nebo večer ve 20.00 hod. Poutavé promluvy P. Rouleho ze současného Říma najdete na stránkách www.fortna.eu.

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost – proboštství Jindřichův Hradec, Kostelní 74/I, 377 01 Jindřichův Hradec ☎ 728 995 603, mail: prokop.ivo@dicb.cz

Redakce: P. Ivo Prokop, paní Eva Hejdomáková

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení zaslaných příspěvků.

ACTA

PRAEPOSITURAE NOVODOMENSIS

8 / 2020

XXV. ročník

Zpravodaj Římskokatolické farnosti - proboštství v Jindřichově Hradci

29. března 2020

MIMOŘÁDNÉ ČÍSLO

Vážení farníci, milí přátelé,

vzhledem k tomu, že se stále nemůžeme pravidelně scházet na bohoslužbách a být tak v živém kontaktu, využívám alespoň možnost obrátit se na Vás prostřednictvím častějšího vydávání našeho farního zpravodaje.

Doba, kterou zažíváme, je zvláštní i tím, že na jedné straně mají někteří lidé (lékaři, zdravotníci) nesmírně mnoho práce a na straně druhé mnozí jiní, kteří třeba den ze dne museli uzavřít živnost, či jim zaměstnavatel nařídil práci z domova, mají najednou času více, než by jim bylo milé. Všichni však musíme pracovat velmi odlišně, než jsme byli zvyklí a náš život, včetně toho rodinného, má zcela odlišný rytmus.

Situace se už nemění každou hodinu, jaksi se stabilizovala, ale dobrých zpráv nepřichází mnoho. Pokud bychom se uchýlili k dnes často používaným příměrům z vojenského prostředí, tak na počátku epidemie jsme prožívali poměrně chaotický ústup, asi jako zaskočení Francouzi a Angličané na jaře roku 1940, kdy je překvapil útok německých vojsk, který přišel úplně odjinud, než to očekávali. Jak známo, ústupový boj je ten úplně nejobtížnější. Nebývá přehled o situaci, vznikají fámy a panika, zdá se, že nepřítel je všude. Angličanům se však nakonec podařilo téměř zázračně, díky pomoci spousty civilních dobrovolníků, kteří pro vojáky vypluli na nejrůznějších lodkách, z Francie spořádaně přes kanál La Manche ustoupit domů a tam se opevnit. Materiální ztráty byly obrovské, ale většina mužů se zachránila. My jsme podobným způsobem ustoupili do karantény, tak říkajíc se opevnili ve svých domovech, a ačkoliv to stálo také ohromné ekonomické ztráty, zachránila se tak spousta toho nejcennějšího - lidských životů. Lidé se dali dohromady, nastalo silné dobrovolnické hnutí a vzájemná pomoc.

Ovšem nyní přichází nová fáze. Po zdařilé evakuaci armády, tak zvaném Dunkerském zázraku, mírnil Winston Churchill přílišný optimismus svých

spoluobčanů slovy, že války se nevyhrávají sebeúspěšnějšími ústupy. A soukromě poznamenal, že vzhledem ke ztrátám výzbroje může nyní bojovat armáda s Němci pouze prázdnými lahvemi od piva.

Také my máme zatím pro zápas s nákazou jen velmi omezené obranné prostředky - karanténu, roušky a respirátory. Dosud nám schází výzbroj, s níž by bylo možno přejít do útoku a zvítězit - preventivní vakcína pro zdravé a účinný lék pro nemocné. Máme však účinné zbraně duchovní, a léky, které posilují duši. Modlitbu, půst, almužnu, adoraci, četbu Bible, růženec, korunku k Božímu milosrdenství, křížovou cestu, prosbu k sv. Archandělu Michaelovi a patronům proti epidemiím. Vždy večer ve 20.00 hod. můžeme společně s křesťany na celém světě spustit modlitbou bubnovou palbu proti zlu, dělostřeleckou přípravu k budoucí konečné porážce nákazy.

Nyní jsme vstoupili do fáze zdlouhavé zákopové války, kdy je třeba trpělivost a vytrvalost. Nestačí pouhé chvilkové heroické nasazení, ale dennodenní drobná práce, vzájemná pomoc, povzbuzování a naděje, že se věcilepší.

V Anglii museli překonat temné a nehybné časy od ústupu z Francie v červnu 1940 až do června či prosince 1941, kdy do války vstoupilo Rusko, respektive USA, a v bojích nastal zásadní přelom a vše začalo směřovat k vítězství. Do té doby zůstávali téměř osamělí. Dlouho se nic nehýbalo, na jedné straně kanálu číhali nacisté a na druhé bděli Angličané. Ti si však dokázali poradit s každodenními nálety, za pomoci pilotů z mnoha okupovaných zemí odrazili vzdušnou ofenzivu v bitvě o Anglii. Nepodlehli panice, zoufalému hněvu, falešným poplašným zprávám, hledání obětí beránek za neúspěchy a omyly. Nedali se přemoci nedostatkem bezpečí, spánku a jídla, plnili poctivě své denní povinnosti ať se dělo cokoliv, nenechali si vzít zábavu a radost, nepodlehli poraženectví a tak obstáli.

Možná nás může jejich příklad inspirovat a ujistit, že když národ či jednotlivec usiluje o skutečné dobro a vytrvá, udělá vše co je v jeho silách, tak se nakonec toho dobra dočká, dosáhne toho, co je pro něj důležité a vytoužené. Může to trvat dlouho, může to být obtížné, vyžadovat hodně dřiny, nepohodlí a obětí, ale nakonec dobro přijde. Třeba z úplně jiné strany, než by člověk předpokládal, nejspíš jindy, než by si přál, ale přijde. Není to samozřejmě samo od sebe, ale jak my křesťané víme, je to proto, že na straně dobra je Všemohoucí Bůh, který je sám dobrý a vše dobré miluje. Těm, kdo důvěřují Bohu, vše napomáhá k dobrému. Velikonoce nám ukazují, jak moc Hospodinu o nás lidi jde, jak mu na nás záleží. Ukřižovaný Kristus nám připomíná, co pro nás byl Bůh ochoten podstoupit a Zmrtvýchvstalý nás ujišťuje, že křížem, smrtí a hrobem nic nekončí. Vzal na sebe naše nemoci, obavy a strasti, abychom byli uzdraveni. Vítězství patří životu, dobru, lásce, všemu tomu, co vypadá vždy tak bezmocně, zranitelně, nepatrně, a přesto to nakonec znovu a znovu vyhrává.

Chtěl bych velice poděkovat vám všem za disciplínu, s níž v Jindřichově Hradci

šípu létajícího ve dne,
moru, který se plíží ve tmě,
nákazy, jež pustoší o polednách.
I když padne po tvém boku tisíc a po tvé pravici deset tisíc,
k tobě se přece nepřiblíží.
Svéma očima jen můžeš hledět,
a spatříš odplatu bezbožníků.
Neboť Hospodin je tvé Útočiště:
za Ochranu zvolil sis Nejvyššího.
Nepřihodí se ti nic zlého
a útrapa se k tvému stanu nepřiblíží.
Vždyť Svým andělům vydal o tobě příkaz,
aby tě střežili na všech tvých cestách.
Na svých rukou tě ponosou,
abys nenarazil o kámen svou nohou.
o zmiji a hadu budeš kráčet,
šlapat budeš po lvu i draku.
»Vysvobodím ho, protože lne ke Mně,
ochráním ho, protože zná Mé Jméno.
Vyslyším ho, až Mě bude vzývat,
budu při něm v tísní,
zachráním ho a oslavím.
Nasytím ho dlouhým věkem
a ukáži mu Svou Spásu.

Oznámení

Plnomocné odpustky

Svatý otec František umožnil prostřednictvím Apoštolské penitenciárie získání plnomocných odpustků lidem nakažených koronavirem, těm kteří je ošetřují a stejně tak všem věřícím, kteří se za ně modlí. Ti nejvíc ohrožení mohou získat plnomocné odpustky už po modlitbě Vyznání víry, Otče náš a Zdravas ve spojení s touhou po splnění obvyklých podmínek získání odpustků hned, jak to jen bude možné. Toto se týká osob nemocných koronavirem a dále pak osob, kterým lékař nařídil karanténu, zdravotnických pracovníků a rodinných příslušníků, kteří riskují svoje životy péčí o nemocné.

Ostatní si pro získání odpustků mohou vybrat z možností:

- návštěva Nejsvětější svátosti
- eucharistická adorace

dodržujete pravidla karantény a nouzového stavu. V porovnání s jinými městy je to docela znatelný rozdíl. A je to projev ohleduplnosti a starosti o druhé, kteří by mohli být ohroženi a současně příspěvek k tomu, abychom z tohoto zápasu vyšli co nejdříve a s co nejmenšími ztrátami. Telefonicky jsem hovořil s mnoha farníky a povzbuzuje mne, jak statečně a vynalézavě zvládáte domácí i pracovní povinnosti a neztrácíte realistický optimismus. Vážím si toho a děkuji za vzájemnou modlitební podporu.

Možná by bylo hezké, kdybychom si každý vzpomněli na někoho osamělého z našeho okolí a zkusili mu také zatelefonovat a poptat se, jak se mu vede, podělit se s ním o jeho radosti, obavy a starosti. Potěší to nejen jeho, ale určitě i nás samotné. Třeba bychom se dozvěděli, co potřebuje, jak mu můžeme pomoci, a tak třeba objevili jeden z úkolů, který nám Bůh zrovna teď dává.

Přeji vám i sobě, abychom se v této době více sprátelili a vzájemně poznali mezi sebou navzájem i s naším Pánem Ježíšem Kristem.

S modlitbou a požehnáním Váš
P. Ivo Prokop, probošt

Odpověď na jednu otázku

Poměrně často se setkávám s dotazem, jak se slučuje s křesťanskou důvěrou v Boží prozřetelnost to, že biskupové zakázali veřejné slavení bohoslužeb. Uvádí se, že v minulosti se prý slavilo při epidemiích naopak více mší, kostely byly plné a putovalo se v prosebných procesích na významná poutní místa. Historické prameny zhruba od 16. – 17. století nám však ukazují poněkud jinou skutečnost.

Početné mše a prosebná procesí se konala jen v samém začátku, kdy začaly prosakovat informace, že se mor či jiná nákaza teprve blíží. Duchovní i světské úřady nařizovaly prosit za odvrácení náказы, ušetření země či města od hrozícího zla.

Pokud už začala být hrozba aktuální a blízká, začalo se vše omezovat. Procesí na poutní místa byla zakázána, mohlo se putovat jen v nejbližším okolí, v kostelích směla být jen jedna mše sv. denně při otevřených dveřích i oknech, kvůli zajištění průvanu, a věřící museli sedět daleko od sebe, aby nebránili proudění vzduchu. V kostele byl také přítomný zvláštní úředník, který mohl kdykoliv bohoslužby přerušit a ukončit, pokud se mu zdálo, že hrozí nějaké nebezpečí /například by někdo omdlel/.

Pokud však nákaza propukla naplno, byly veškeré veřejné bohoslužby zakázány stejně jako dnes. Kostely bývaly zamčené, mše slaveny bez přítomnosti věřících, a lidé se modlili venku, u provizorních dřevěných morových sloupů. Někdy bylo dokonce nařízeno konání pohřbů jen před rozbřeskem či po západu slunce, bez rakví a bez přítomnosti pozůstalých. Duchovní správa byla v tu chvíli přísně rozdělena na dvě části: kněze pro zdravé, a kněze dobrovolníky, kteří pečovali o nemocné. Tito dobrovolníci museli bydlet samostatně a nesměli přijít bez podstoupení karantény do jakéhokoliv kontaktu se zdravými. Všechny nezbytné duchovní úkony se daly co

nejstručněji a například při zpovědi se doporučovalo, aby kněz seděl za zády nemocného, a nebyl tak ohrožen jeho dechem a kašláním. Stále však platila přísná povinnost farářů evidovat zemřelé a prostřednictvím odborného personálu zjišťovat přesné příčiny úmrtí a odlišovat úmrtí běžná a úmrtí způsobená epidemií. Morové hřbitovy, zřizované v nouzi za městy, nebyly pokládány za nějaké méně posvátné, byla to stejná posvěcená půda, jako na běžných pohřebištích okolo kostelů. Doporučovalo se pamatovat na nemocné a jejich rodiny hmotnou a i duchovní pomocí, ale se zachováním maximální opatrnosti a prozíravosti. Velmi se dbalo na zásobování kvalitním jídlem a pitím i na nezvyšování cen. Prodáváno se vesměs mimo obchody na náměstích a ulicích. Biskupové i v postní době dispensovali od zákazu masa a dokonce se doporučovala rozumná zábava a v moudré míře i víno či kořalka.

Když pak epidemie konečně polevila, čekalo se obvykle ještě několik měsíců, než se znovu naplno rozběhl náboženský život v běžném provozu a než se nakonec jako oslava konce všech hrůz začala konat okázalá děkovná procesí na osvědčená poutní místa a velké slavnostní bohoslužby a v neposlední řadě také desítky křtů a svateb denně, takže brzy počet obyvatel vyrovnal ztráty. Dřevěné provizorní morové sloupy nahradila nádherná sochařská díla a lidé si zase užívali jak duchovního, tak i světského života.

Na závěr tohoto nahlédnutí do minulosti, která se nám tak nečekaně stala žhavě aktuální, můžeme otevřít svědectví jednoho pamětníka z doby ohromného londýnského moru v roce 1665. Byl věřícím křesťanem, a když vypukl mor, často si četl žalm č. 91 a cítil se v bezpečí a nedbal na žádná bezpečnostní opatření. Myslel si, že jeho se to netýká, že mor je jen trest pro ty druhé, pro hříšníky. Skutečně se nenakazil, ale později, když se ohlížel zpět, a vyhodnocoval minulou situaci, pochopil, jak byl lehkomyšlný a pošetilý, jak hřešil na Boží milosrdenství. Viděl, jak umírají i vzorní křesťané, lidé mnohem lepší než on. Viděl, jak často rozhodovala třeba jen nějaká drobnost, zda se také sám nestane obětí a jak prospívala moudrá opatrnost. Když se pak přiblížil o pár desetiletí další mor, sám se dožadoval karantény a vši předběžné opatrnosti. Křesťan ví, že člověk je tělo a duše a tudíž potřebuje ochranu duchovní i tělesnou a má dbát o obojí. Modleme se často i my 91. žalm a prosme o ochranu nejen fyzického života, ale i o zachování našeho života věčného:

Kdo přebýváš v Ochráně Nejvyššího, kdo dlíš ve Stínu Všemocného,
řekni Hospodinu: »Mé Útočiště jsi a má Tvrz, můj Bůh, v něhož doufám!«
Neboť On tě vysvobodí z léčky ptáčníka, ze zhoubného moru.

Ochrání tě Svými Perutěmi,
uchýlíš se pod Jeho Křídla,
štit a pavéza je Věrnost Jeho.
Nemusíš se bát noční hrůzy,